

Ja, **dít** ben ik!

Witha Bolijn (54) werkte jaren als kleuterjuf en docent in de volwassenen-educatie. Nu is ze kleur- en stijladviseur vanuit haar eigen bedrijf *De Kunst van Stijl* (www.dekunstvanstijl.nl).

“Ik ben mijn hele leven al geïnteresseerd in de ontwikkeling van mensen. Mensen vooruit helpen zit in mijn bloed. Dat deed ik al toen ik kleuterjuf was, maar ook later toen ik les gaf aan volwassenen in de basiseducatie en als voorlichter in het asielzoekerscentrum. En eigenlijk doe ik het nu nog steeds. Misschien heb ik die drang wel van mijn vader meegekregen. Hij was molenaar en keek altijd vooruit. De laatste dag van de oorlog moesten zijn medewerkers van de Duitsers zijn molen in brand steken om te voorkomen dat de Canadezen het gebouw als uitkijkpost zouden gebruiken. ‘Als die molen niet in brand was gestoken,’ zei hij, ‘hadden wij nou nog op de oude manier gewerkt.’ Gelijk had-ie. Als klein kind wilde ik kleuterjuf worden en die droom had ik na de mavo nog. Een kleuterklas is een veilige, ideale wereld. Na vijf jaar moest ik al stoppen met mijn baan als kleuterjuf in Raalte, want ik werd zwanger. In die tijd ging dat zo, dan stopte je met werken. Toen mijn jongste zoon een paar maanden oud was, begon het weer te kriebelen. Zo kwam ik terecht bij de basiseducatie. Ik gaf Engels en computerlessen aan Nederlandse volwassenen die niet verder waren gekomen dan de lagere school, ik ging met een groep Turkse mannen op excursie naar de Tweede Kamer... Ik vond het fantastisch. Toen de opleiding werd gesplitst, moest ik de afwisseling in mijn werk prijsgeven. Dat wilde ik niet en dus ben ik weggegaan. Ik vond een baan bij een asielzoekerscentrum. Toen het aantal asielzoekers fors terugliep, kreeg ik de mogelijkheid een oplei-

Ze waren best blij met hun baan, hun leven. Maar onderhuids knaagde er iets. Er was een externe factor nodig om ze te laten inzien dat het tijd was voor een drastische verandering. En zo vonden Feikje, Frank en Witha **hun nieuwe ik**.

ding te doen. De opleiding voor kleur- en stijladviseur bleek een schot in de roos. Ik dacht: waarom zou ik daar niet mijn beroep van maken? Mijn man vindt het al helemaal geweldig. Hij kan niet wachten om het huis uit te bouwen en er een compleet atelier neer te zetten. Deze week mailde een advocate mij. Ze schreef: ‘Ik zit nu vijf jaar in het vak en ben er wel aan toe meer van mezelf te laten zien.’ Ik vind het geweldig om samen met haar een zoektocht naar haar eigen stijl te beginnen. Het begeleiden van mensen in hun stijlkeuze is eigenlijk ook een vorm van educatie. Ik heb goed leren kijken naar mensen. Een imago-consulent ben ik niet, dat gaat me te veel over de buitenkant. Ik werk graag van de binnenkant naar de buitenkant. Mijn werk begint dus met praten, het moet wel klikken. Pas later gaan we samen in de klerenkast kijken.

Dit vak laat me niet meer los. Ik wil altijd meer weten en investeer veel in cursussen, materialen en boeken. Het is prachtig om mensen onverwachte kanten van zichzelf te laten ontdekken. Ze zijn dan gelukkiger met zichzelf, meer in balans. Dat geldt ook voor mij. Mijn nieuwe ik past me als gegoten.”

‘Dit vak laat me niet meer los. Mijn nieuwe ik past me als gegoten’

Na tien jaar lang in het familiebedrijf te hebben gewerkt, een radio- en televisiewinkel, maakte **Frank Morelisse (45)** een droom werkelijkheid door vlieginstructeur te worden.

“Mensen vroegen mij weleens: ‘Wat doe je voor werk?’ Als ik dan antwoordde dat ik mede-eigenaar was van een radio- en televisiespecialzaak reageerden ze verbaasd. ‘Dat vind ik nou helemaal niet bij je passen,’ kreeg ik dan te horen. Er klopte iets niet aan mijn werk, dat voelde ik zelf ook. Maar hoe kon ik ervoor zorgen dat wat ik deed meer paste bij wie ik was? Ik zat er te diep in, was van jongs af aan de winkel van mijn vader ingegroeid. Het deerde me niet dat het me ondanks dat moeite kostte mijn draai in de winkel te vinden. Mijn gevoelens van onvrede stopte ik weg. Dat ik tóch een ander beroep ben gaan uitoefenen, had dan ook meer met de omstandigheden te maken dan met mijn eigen sturen. Mijn partner in de zaak, mijn oom, wilde zijn aandeel verkopen. Ik kon die prijs wel betalen, maar moest mijn rol op de achtergrond dan opgeven voor die van verkoper. Ik twijfelde: als klanten aarzelden over de aankoop van een televisie, verloor ik vaak al snel mijn enthousiasme. Aan de andere kant had ik veel creatieve ideeën, maar die gingen meestal te ver voor een doorsnee winkelier. In mijn vrije tijd was ik bovendien begonnen met vliegen. Het was een jongensdroom die ik jarenlang uit geld- en tijdgebrek had weten te parkeren. Maar nu, misschien wel omdat ik me vaak moest inhouden in mijn werk, kwam dat verlangen heel sterk naar boven. Als ik in de lucht zat en naar beneden keek,

‘Ik doe nu iets waarin ik tot mijn recht kom. Eindelijk kan ik al mijn ideeën en enthousiasme kwijt’

leek het ‘winkelier zijn’ steeds meer op een strak keurslijf. De gedachte mijn aandeel óók te verkopen won terrein. Achteraf gezien kwam het allemaal op het juiste moment samen. Mijn neef bood aan om zowel mijn oom als mij uit te kopen. Tegelijkertijd hoorde ik dat er een tekort was aan vlieginstructeurs - een beroep dat mij direct het gevoel gaf: dat hoort bij mij. Maar de winkel was het levenswerk van mijn vader. Wat hij had opgebouwd zou, als ik er ook uitstapte, helemaal worden verkocht... Wel zou het met mijn neef tóch nog

in de familie blijven. Ik zag er als een berg tegenop om mijn vader het nieuws te vertellen. Hij heeft er niet mee gezeten, gelukkig. En van het geld dat ik aan de verkoop overhield, ben ik dolenthousiast de commerciële vliegopleiding en de opleiding voor vlieginstructeur gaan doen. Met veel plezier geef ik nu les aan allerlei typen mensen. Allemaal hebben ze dat vuur in zich, die passie om vrij door de lucht te vliegen. Dat herken ik. En dat geeft me zo veel energie. Daarnaast is het geweldig dat ik nu zelf over mijn tijd kan beschikken. Vroeger leefde ik volgens de openingstijden: van negen tot zes én op koopavond en zaterdag. Nu werk ik freelance: als ik een dag niet kan of als het regent, kan ik heel eenvoudig afzeggen. Die vrijheid is ongekend. Als ik nu de vraag krijg wat voor werk ik doe, kan ik mezelf vlieginstructeur noemen. Dat klopt beter met hoe ik verder als persoon overkom, en natuurlijk geniet ik van de indruk die dat maakt. Maar het belangrijkste is dat ik nu veel vrijer ben en losser in mijn vel zit. Niet dat ik me minder verantwoordelijk voel dan vroeger. Maar ik doe nu iets waarin ik tot mijn recht kom. Ik kan mijn ideeën en mijn enthousiasme eindelijk kwijt. Begrijp me goed: ik kijk met een goed gevoel terug op de jaren in de zaak. Ik heb er alles aan gegeven en had dat nóg gedaan als mijn neef zich niet had opgeworpen als koper. Maar nu het is gelopen zoals het is gelopen, ben ik blij dat ik mezelf opnieuw heb kunnen uitvinden. Als ik op heldere dagen in de zon vlieg, kan ik echt worden geraakt door mijn schaduw op de wolken waar ik langs scheer. Kijk me hier nu zitten, denk ik dan... Ik vlieg en dit is mijn werk! Op die momenten heb ik het magische gevoel precies te doen waarvoor ik ben bedoeld. Ik ben eindelijk geworden wie ik al was, denk ik. Missie geslaagd.”

Feikje Breimer (45) gaf als diensthoofd van de gemeente Gouda leiding aan tachtig ambtenaren. Nu is ze gediplomeerd looptrainer van haar eigen bedrijf Fastfoot (www.fastfoot.nl). Als loopcoach begeleidt ze onder andere mensen die herstellen van kanker.

“Ik was een blij kind, geen topper. Ik fietste blijmoedig door het leven en ging mijn eigen gang. Toch had ik genoeg redenen om te tobben. Mijn jongere zusje, Nynke, had toen ik acht jaar was al de helft van haar leven in het ziekenhuis doorgebracht. Ze had taaislijmziekte, een erfelijke en nog altijd ongeneeslijke stofwisselingsziekte. Mijn ouders en oudere zus Renske hebben in die jaren alle liefdevolle zorgzaamheid uit de kast getrokken die er was. Als middelste kind stond ik er een beetje buiten. Ik had de rol van het ‘probleemloze’ zusje. Later kreeg ik daar wel een schuldgevoel over: waarom kan ik buiten rennen en mijn zusje niet? Waarom ben ik gezond en zij niet? Het liefst was ik buiten, was elke dag te vinden bij een boer die schapen en kippen had en... een hond! Ik droomde van een leven als boswachter of dierenarts. Gek eigenlijk, hoe je in het leven uiteindelijk zo ver kunt afdwalen van wie je eigenlijk bent.

Na mijn studie kwam ik terecht in de voorlichting en public relations bij verschillende gemeentes. In Gouda werd ik uiteindelijk hoofd Publiekszaken. Ik was verantwoordelijk voor tachtig ambtenaren. Het was niet zozeer ambitie die me dreef, ik zocht vooral speelruimte. Wie me vooral interesseerden, waren de mensen van wie ik zag dat ze niet op hun plek zaten. Ik vond het mooi om een verandering bij hen in gang zetten. De keerzijde van die verantwoordelijke baan was dat ik veel moest vergaderen. In mijn huwelijk werd ik steeds ongelukkiger. Mijn man was niet goed voor mij en ik was niet goed voor mezelf, maar durfde dat niet onder ogen te zien. ‘Hoe gaat het eigenlijk met jou?’ vroeg mijn doodzieke zus Nynke op een dag. Toen kwamen de tranen. Ze was de eer-

ste aan wie ik durfde te vertellen dat het niet goed ging. Na veertien jaar huwelijk kwam er een eind aan. Hardlopen werd mijn uitlaatklep. Ik heb me aangesloten bij een loopgroep en dat was alsof ik thuiskwam. Daar ben ik ook mijn huidige man tegengekomen. Soms wisselden we maar twee woorden, maar bij hem voelde het altijd goed. Bij hardlopen leer je elkaar kennen zonder opsmuk. In 2001 liep ik de marathon van Rotterdam, daarna wist ik: hier ga ik mee door!

Op mijn werk had ik steeds vaker bijeenkomsten waarvan ik dacht: ik wil hier weg, ik moet naar buiten! Het keerpunt was de dag dat we vergaderden in een museum. Ik liep langs een imposant doek en dacht ineens: dit schilderij is honderden jaren oud en het hangt hier nog steeds, maar van alles wat wij hier bespreken blijft niets over. Voor een tweede sessie kwamen we in een ruimte waar het schilderij *Kind op sterfbed* hangt. Ik zag Nynke voor me die zieker en zieker was geworden. Ze wachtte al een jaar op nieuwe longen en lag permanent in het ziekenhuis. Het was een wonder dat ze nog leefde. Een collega tikte me aan en wees op mijn broek: ‘Die zijn weer helemaal in, hè?’ Alles leek zinloos geworden. Ik wilde vragen: ‘Heb jij toevallig ergens een set nieuwe longen voor mijn zusje?’ Toen nam ik het besluit: ik ga hier weg!

Alles gebeurde in die maanden tegelijkertijd. Ik was hoogzwanger, ging trouwen met Raymond, mijn vaste baan had ik losgelaten en mijn zusje ging dood. Die tijd heeft definitief richting gegeven aan mijn nieuwe keuzes. Ik volgde een opleiding tot loopcoach en voor ik het wist trainde ik mijn buurvrouw en een vriendin die beiden herstellende waren van een chemokuur. Toen er nog meer verzoeken kwamen, ben ik met

‘Hardlopen is veel meer dan alleen een uitlaatklep. Het heeft ervoor gezorgd dat ik mijn bestemming heb gevonden’

mijn eigen loopbedrijf *Fastfoot* begonnen. Nu train ik dagelijks conditiegroepen, afslankgroepen, maar ook individuele lopers die allemaal hun eigen verhaal hebben. Ik schrijf columns en blogs over mijn ervaringen. Ik ben weer de buitenstaander aan wie je van alles kunt vertellen, die rol past me heel goed. Iemand vroeg me eens: ‘Waar loop jij eigenlijk voor weg?’ Maar hardlopen is voor mij geen weglopen. Het is ergens naartoe lopen, je bestemming zoeken. Volgens mij heb ik hem gevonden.”

interviews: stef verhoeven en johanna hoogendam (portret frank). fotografie: marcel van driel. styling: imelda vreugd. visagie: cindy chapuis voor lookx. m.m.v.: dept. dolcis, hema, inemy, inwear, manfield, mexx